

Cartea lui Daniel – Numărul o sută

Lupta continuă pentru îndreptățirea prin credință: o analiză istorică a apostaziei în protestantism

Jeff Pippenger

2024-02-29

Poruka koju su donijeli starješine Jones i Waggoner u pobuni 1888. godine bila je poruka o opravdanju vjerom u istini. Otpadnički protestantizam tvrdi da opravdanje koje je Krist osigurao svojom smrću na križu pokriva čovjeka u njegovim grijesima, ali da Njegova krv zapravo ne uklanja njegove grijehe. Ova lažna doktrina smješta uklanjanje grijeha u vrijeme Drugoga dolaska, kada se grešnici tada navodno čudesno preobražavaju. Otpadnički protestantizam i, službeno od 1957. godine, laodicejski adventizam tvrde da je Krist isključivo naša Zamjena, ali ne i naš Uzor. Godinu dana prije 1888., sestra White zapisala je sljedeće.

“‘Un corazón nuevo os daré, y un espíritu nuevo pondré dentro de vosotros.’ Creo con todo mi corazón que el Espíritu de Dios está siendo retirado del mundo, y aquellos que han tenido gran luz y oportunidades y no las han aprovechado, serán los primeros en ser dejados. Han ahuyentado al Espíritu de Dios. La actividad presente de Satanás al obrar sobre los corazones, y sobre las iglesias y las naciones, debería alarmar a todo estudiante de la profecía. El fin está cerca. Levántense nuestras iglesias. Sea experimentado en el corazón de los miembros individuales el poder convertidor de Dios, y entonces veremos la profunda acción del Espíritu de Dios. El mero perdón del pecado no es el único resultado de la muerte de Jesús. Él hizo el sacrificio infinito no solamente para que el pecado fuese quitado, sino para que la naturaleza humana fuese restaurada, reembellecida, reconstruida de sus ruinas, y hecha apta para la presencia de Dios....”

„Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov, al cărei capăt de jos se sprijinea pe pământ, iar treapta ei cea mai de sus ajungea până la cele mai înalte ceruri. Aceasta arată metoda rânduită a mântuirii. Noi trebuie să urcăm treaptă după treaptă pe această scară. Dacă vreunul dintre noi va fi în cele din urmă mântuit, aceasta va fi prin faptul că se va ține de Isus ca de treptele unei scări. Hristos este făcut pentru cel credincios înțelepciune și neprihănire, sfințire și răscumpărare....”

“Vor fi unele căderi cumplite din partea acelor care cred că stau tari pentru că au adevărul; însă nu-l au așa cum este în Isus. O clipă de neatenție poate arunca un suflet într-o ruină iremediabilă. Un păcat duce la al doilea, iar al doilea pregătește calea pentru un al treilea și tot așa. Noi trebuie, ca soli credincioși ai lui Dumnezeu, să-L rugăm neîncetat să fim păziți prin puterea Sa. Dacă ne abatem chiar și cu un singur pas de la datorie, suntem în primejdie să continuăm pe o cale a păcatului care se sfârșește în pierzare. Există nădejde pentru fiecare dintre noi, dar numai într-un singur fel — legându-ne strâns de Hristos și folosind fiecare putere pentru a ajunge la desăvârșirea caracterului Său.”

Această religie dulceagă, plină de false bunătăți, care tratează cu ușurătate păcatul și stăruie neîncetat asupra iubirii lui Dumnezeu față de păcătos, îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va mântui în timp ce el continuă în păcat și știe că este păcat. Astfel procedează mulți dintre cei care mărturisesc că cred adevărul prezent. Adevărul este ținut deoparte de viața lor, și acesta este motivul pentru care nu are mai multă putere de a convinge și de a converti sufletul. Trebuie să fie încordat fiecare nerv, fiecare duh și fiecare mușchi pentru a părăsi lumea, obiceiurile ei, practicile ei și modelele ei...

„Dacă veți îndepărta păcatul și veți exercita o credință vie, bogățiile binecuvântărilor cerului vor fi ale voastre.” Solii alese, cartea 3, 155.

Religia falsă, „cuminte-cumințică”, a protestantismului apostat a fost instituită ca doctrină oficială la începutul celei de-a patra generații a adventismului, în 1957. Ea a prezentat o definiție a îndreptării care „îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va mântui în timp ce el continuă în păcat”. Crucea învață că „iertarea păcatului nu este singurul rezultat al morții lui Isus”, căci „El a făcut sacrificiul infinit nu doar pentru ca păcatul să poată fi îndepărtat, ci pentru ca natura umană să poată fi restaurată, reînfrumusețată, reconstruită din ruinele ei și făcută potrivită pentru prezența lui Dumnezeu.”

Răzvrătirea din 1957 demonstrează că sămânța răzvrătirii care a fost sădită în 1863 și care apoi a încolțit în 1888, iar după aceea a fost udată prin mesajul contrafăcut reprezentat de cartea publicată în 1919 (*The Doctrine of Christ*), a adus în cele din urmă rodul unei proclamări deschise că originala „credință a celor dreți”, reprezentată de cele două table ale lui Habacuc, fusese acum înlăturată și înlocuită cu definiția coruptă a „îndreptării prin credință” care există în protestantismul apostat. Profetul neascultător din Iuda se întorsese la adunarea batjocoritorilor și mâncase împreună cu profetul mincinos din Betel.

Mesajul către biserica din Laodiceea, care a fost prezentat mai întâi mișcării milleriților în 1856, iar apoi din nou bisericii din Laodiceea în 1888, a fost respins la fiecare pas. Acel mesaj al lui Jones și Waggoner, care, potrivit Sorei White, era atât mesajul către Laodiceea, cât și mesajul îndreptării prin credință, a fost respins, sub premisa că răzvrățiții care îl respingeau apărau, de fapt, vechile repere! Reperele pe care le apărau erau o temelie a propriei lor alcătuirii omenești, zidită pe nisip.

Mesajul „îndreptării prin credință”, care a fost prezentat de Jones și Waggoner în 1888, cuprindea realitatea adevăratei Evanghelii, care arată că aceia care sunt îndreptățiți sunt, de asemenea, sfințiți. El sublinia că a fi îndreptătit înseamnă a fi „în mod real” făcut sfânt, nu doar a fi „declarat” din punct de vedere juridic ca sfânt. Mesajul lui Jones și Waggoner, pe care Sora White a arătat că îl prezentase cu ani înainte de răzvrătirea din 1888, arată că atunci când îndreptățirea este imputată, sfințirea este, în același timp, împărtășită.

Nu se poate altfel, căci atât îndreptățirea, cât și sfințirea sunt împlinite prin prezența Duhului Sfânt în credincios. Îndreptățirea și sfințirea sunt pur și simplu două cuvinte care descriu două elemente ale unei singure lucrări săvârșite înăuntrul credinciosului prin prezența Duhului Sfânt.

A fost însăși solia lui Moise pe care răzvrătiții lui Core au respins-o, care a fost din nou respinsă în 1856, apoi din nou în 1888, iar apoi consacrată public ca teologie a mântuirii a adventismului laodicean în 1957. Răzvrătirea neîntreruptă L-a istovit pe Dumnezeu, căci poporul zicea: „Oricine face răul este bun înaintea Domnului și El Își găsește plăcerea în ei”; sau: „Unde este Dumnezeul judecății?”

Ei au spus: „cei care păcătuiesc sunt îndreptățiți prin sângele lui Hristos, iar Dumnezeu Își găsește plăcerea în ei, chiar dacă ei continuă să păcătuiască.” Aceasta este amăgirea spirituală reprezentată prin solia către Laodicea (un popor judecat), căci, în ciuda faptului că Hristos îi identifică pe laodiceeni ca fiind „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”, ei cred că sunt „bogați, îmbogățiți și nu duc lipsă de nimic.” Și, în starea aceea, ei sunt de fapt pe punctul de a fi vărsați din gura Domnului.

Cei credincioși din istoria millerită care stăruiseră prin experiența primei dezamăgiri din 1844, așa cum sunt reprezentați de Ieremia în capitolul cincisprezece, versetele cincisprezece până la douăzeci și unu, ca ziditori credincioși ai templului, cărora li se făgăduise că, dacă nu se vor întoarce la „adunarea batjocoritorilor”, vor deveni „gura” lui Dumnezeu, s-au întors totuși la „adunarea batjocoritorilor” (reprezentată de prorocul mincinos din Betel) și au trecut în starea de laodiceeni, pe punctul de a fi vărsați din gura lui Dumnezeu, fără ca ei să știe aceasta.

Starea adventismului laodicean la 11 septembrie 2001 a fost prefigurată de starea protestanților la 11 august 1840. Aceste două istorii au fost prefigurate de iudeii cărtitori, când Duhul Sfânt S-a coborât la botezul lui Hristos. În fiecare dintre aceste trei istorii, un fost popor ales a fost, și se află acum în procesul de a fi trecut cu vederea. Solul legământului, în vremea lui Ioan Botezătorul, urma să intre în legământ cu aceia pe care Petru i-a identificat drept o „seminție aleasă”.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit; ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. 1 Petru 2:9, 10.

Petru identifica noul popor ales al vremii sale, care atunci era Biserica creștină. Ei fuseseră aleși ca „o generație aleasă”, într-o perioadă în care Hristos și Ioan Botezătorul i-au identificat pe cei ce fuseseră mai înainte poporul ales drept o generație de vipere.

О, породе ехидни, как можете вие, бидейки зли, да говорите добри неща? Защото от изобилието на сърцето говорят устата. Матей 12:34.

La génération qui est laissée de côté est une « génération de vipères », symbole de Satan — le reptile de la prophétie biblique. La génération qui est laissée de côté avait rempli la mesure de son temps de probation et, au cours de quatre générations, elle s'était enracinée dans le caractère de la vipère. Elle avait développé le front d'une prostituée. C'est pourquoi les vingt-cinq anciens d'Ézéchiël, chapitre huit, sont disposés à se prosterner devant le soleil. Ils avaient formé le caractère de la papauté.

„Mesajul celui de-al treilea înger a fost trimis lumii, avertizându-i pe oameni să nu primească semnul fiarei sau al chipului ei pe frunțile lor ori pe mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a

ajunge la aceeași hotărâre pe care a luat-o fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu.” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Semnul fiarei este semnul omului fărădelegii, care este papa Romei și reprezentantul pământesc al lui Satan. A ajunge la aceeași gândire cu fiara înseamnă a ajunge la aceeași gândire cu Satan, care este simbolizat ca o viperă.

„Za a dobândi câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost condusă să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, după ce astfel L-a respins pe Hristos, a fost determinată să-și dea supunerea față de reprezentantul lui Satana — episcopul Romei.” Tragedia veacurilor, 50.

În ultima generație a unui fost popor ales, caracterul lor reflectă caracterul lui Satana. „Generația aleasă”, care în vremurile trecute nu era poporul lui Dumnezeu, este aleasă printr-un proces de încercare, curățire și purificare. Cei care trec prin procesul de încercare sunt aleși pentru a fi într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Domnul a încheiat un legământ cu biserica creștină, apoi din nou cu adventismul millerit, și face aceasta din nou cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

بعش قىضاملا من زألا يف اونوكي مل نىذلا) ائىدح راتخمل اهلل بعش عم دهع يف برلا لخدي امدنع
يخالم مئت يتل ائلالثلل خيراوتلا نم دحاو لك يفو. دهعلا لوسر هتفصب مهيل يتأي من اف، (هلل
يذلا، نادم عمل ان حوي وه لوألا لوسرلا ناك. دهعلا لوسرل قيرطلا ئيهي لوسر دجوي، ثلثال احاصل
ئوبنل صئاصخلا ن اف، أعمو. رليم ميلو وه ينثال لوسرلا نكو. ثلثال او ينثال لوسرل أزمر ناك
يتأي يكل دهعلا لوسرل قيرطلا ئيهي يذلا لوسرلا صئاصخ تبتثت رليم ميلو و نادم عمل ان حوي
أفلأ نىعبرألاو ةعبرألاو ةئمل عم دهع يف لخديو.

Cei trei mesageri care pregătesc calea pentru Hristos, care este Solul legământului, ca să vină deodată la templul Său, ilustrează o lucrare care este împlinită în timpul judecății de cercetare, care se încheie cu judecata executivă.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său care păzește poruncile Sale urmează să fie reînnoit. «În ziua aceea voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului; voi zdrobi arcul, sabia și războiul din țară și-i voi face să se culce în siguranță. Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; da, te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în bunătate iubitoare și în îndurări. Te voi logodi cu Mine în credincioșie; și vei cunoaște pe Domnul.»”

„«Și va fi în ziua aceea: voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, iar ele vor asculta pământul; și pământul va asculta grâul, și vinul, și untdelemnul; iar acestea îl vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în țară; și voi avea milă de cea care nu căpătase milă; și le voi zice celor ce nu erau poporul Meu: Tu ești poporul Meu; iar ei vor zice: Tu ești Dumnezeul meu.» Osea 2:14–23.”

„În ziua aceea, ... rămășița lui Israel și cei scăpați ai casei lui Iacov ... se vor sprijini cu adevărat pe Domnul, Sfântul lui Israel.” Isaia 10:20. Din „orice neam, seminție, limbă și norod” vor fi unii care vor răspunde cu bucurie soliei: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.” Ei se vor întoarce de la orice idol care îi leagă de acest pământ și se vor „închina Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Ei se vor elibera din orice încurcătură și vor sta înaintea lumii ca monumente ale milei lui Dumnezeu. Ascultători

de orice cerință divină, vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apocalipsa 14:6–7, 12.

„Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul îl va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce seamănă sămânța; munții vor picura vin dulce și toate dealurile se vor topi. Și voi aduce înapoi [voi întoarce] robia poporului Meu Israel, iar ei vor zidi cetățile pustiite și le vor locui; vor sădi vii și vor bea vinul lor; vor face de asemenea grădini și vor mânca rodul lor. Îi voi sădi în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara lor pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeul tău. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Maleahi isahluko sesithathu sagcwaliseka ngesikhathi sikaKristu, nangesikhathi samaMillerite, futhi leyo mibhalo emibili yomlando ichaza ukugcwaliseka kwaso ezinsukwini zokugcina. USister White uhlanganisa ukugcwaliseka kukaMaleahi isahluko sesithathu nomsebenzi kaKristu wokuhlanza ithempeli.

„În curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, de poftele egoiste, de obiceiurile rele care corup sufletul. Maleahi 3:1–3 citat.” Hristos, Lumina lumii, 161.

Curățirea Templului de către Hristos a reprezentat lucrarea Sa de curățire a inimii păcătosului pocăit. În lucrarea Sa printre oameni, El a curățit de două ori templul pământesc.

„Prophetul spune: «Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas tare, zicând: Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a ajuns locaș al demonilor» (Apocalipsa 18:1, 2). Aceasta este aceeași solie care a fost dată de al doilea înger. Babilonul a căzut, «pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei» (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Doctrinile ei false. Ea a dat lumii un sabat fals în locul Sabatului poruncii a patra și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o mai întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe erori înrudite le-a răspândit pretutindeni, «învățând ca învățături niște porunci omenești» (Matei 15:9).”

“Când Isus Și-a început lucrarea Sa publică, El a curățit Templul de profanarea lui sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale s-a aflat a doua curățire a Templului. Tot astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, către biserici sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Iar în marea strigare a soliei celui de-al treilea înger se aude un glas din cer, zicând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18:4, 5).” Selected Messages, cartea 2, 118.

În împlinirea capitolului trei din Maleahi, Ioan Botezătorul a fost mesagerul care a pregătit calea pentru ca Isus, ca Mesager al Legământului, să vină deodată la templul Său și să-l curețe de două ori. În lucrarea Sa de trei ani și jumătate, El a curățit templul la începutul și la sfârșitul lucrării Sale, identificând astfel că lucrarea de curățire are un început care reprezintă sfârșitul. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început și, în acord cu lucrarea Sa ca Alfa și Omega, cei trei ani și

jumătate au început și s-au încheiat cu o curățire a templului.

La încheierea celor trei ani și jumătate, El Și-a vărsat sângele care a pecetluit legământul, împlinind astfel prezicerea din capitolul nouă al lui Daniel, că El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână, în mijlocul căreia va fi stârpit.

Și după șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; iar poporul prințului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul lui va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiirile sunt hotărâte. El va întări legământul cu mulți timp de o săptămână; iar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și din pricina răspândirii urâciunilor o va pustii, până la nimicirea deplină, și ceea ce este hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit. Daniel 9:26, 27.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Pagina după pagină s-ar putea scrie cu privire la aceste lucruri. Conferințe întregi ajung să fie dospite de aceleași principii pervertite. «Căci oamenii ei bogați sunt plini de violență, iar locuitorii ei au rostit minciuni, și limba lor este înșelătoare în gura lor.» Domnul va lucra pentru a-Și curăți biserica. Vă spun în adevăr că Domnul este pe punctul de a întoarce și de a răsturna în instituțiile numite după Numele Său.”

„Cât de curând va începe acest proces de rafinare, nu pot spune, dar nu va fi mult amânat. Cel a cărui lopată de vânturat este în mâna Sa Își va curăți templul de întinarea lui morală. Își va curăți cu desăvârșire aria. Dumnezeu are o pricină cu toți cei care săvârșesc chiar și cea mai mică nedreptate; căci, făcând astfel, ei resping autoritatea lui Dumnezeu și își primejduiesc partea la ispășire, la răscumpărarea pe care Hristos a întreprins-o pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam. Va aduce vreun câștig să urmezi o cale odioasă înaintea lui Dumnezeu? Va aduce vreun câștig să puneți pe cădelnițele voastre foc străin, ca să-l aduceți înaintea lui Dumnezeu, și să spuneți că nu are nicio însemnătate?”

„Nu a fost după rânduiala lui Dumnezeu să se concentreze atât de mult în Battle Creek. Starea de lucruri care există acum este aceea care mi-a fost prezentată ca avertizare. Mi se îmbolnăvește inima la această înfățișare. Domnul a dat avertizări pentru a preveni această stare demoralizatoare de lucruri, dar ele nu au fost luate în seamă. «Voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea și-a pierdut gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.»

„Những lời kêu gọi của tôi đối với các anh em là: hãy tỉnh thức. Nếu một sự thay đổi không diễn ra mau chóng, tôi buộc phải trình bày sự thật cho dân sự; vì tình trạng này phải được thay đổi; những người chưa được cải đạo không được tiếp tục làm những người quản lý và điều hành trong một công việc trọng đại và thánh khiết đến dường ấy. Cùng với Đa-vít, chúng ta buộc phải nói rằng: ‘Hỡi Đức Giê-hô-va, ấy là lúc Chúa phải hành động; vì người ta đã làm ra vô hiệu luật pháp của Ngài.’” Special Testimonies, 30, 31.